

TẬP A-HÀM QUYỂN 45

KINH 1198. A-LẠP-TỠ¹

Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở trong vườn Cấp cô độc, rừng cây Kỳ-đà, nước Xá-vệ. Bấy giờ, có Tỳ-kheo-ni A-lạp-tỳ² ở trong tinh xá chúng Tỳ-kheo-ni tại vườn vua nước Xá-vệ. Sáng sớm Tỳ-kheo-ni A-lạp-tỳ đắp y, ôm bát vào thành Xá-vệ khát thực. Ăn xong, trở về tinh xá, cất y bát, rửa chân xong, lấy tọa cụ vắt lên vai phải, vào rừng An-đà³ tọa thiền.

Khi ấy Ma Ba-tuần nghĩ: “Hôm nay Sa-môn Cù-đàm đang ở nước Xá-vệ, vườn Cấp cô độc, có đệ tử là Tỳ-kheo-ni A-lạp-tỳ, ở trong tinh xá chúng Tỳ-kheo-ni, tại vườn vua nước Xá-vệ. Sáng sớm đắp y ôm bát vào thành Xá-vệ khát thực. Ăn xong, trở về tinh xá, cất y bát, rửa chân xong, lấy tọa cụ vắt lên vai phải, vào rừng An-đà tọa thiền. Nay ta nên đến đó làm trở ngại.” Liên biến thành thiếu niên tướng mạo đoan chánh, đến chỗ Tỳ-kheo-ni ấy nói với Tỳ-kheo-ni rằng:

“A-di muốn đi đâu?”

Tỳ-kheo-ni đáp:

“Hiền giả, tôi muốn đi đến chỗ thật xa.”

Lúc ấy, Ma Ba-tuần liền nói kệ:

*Đời không thể ra khỏi,
Viễn ly để làm gì?
Trở về hưởng ngũ dục,
Chớ về sau hối hận.*

Khi ấy Tỳ-kheo-ni A-lạp-tỳ tự nghĩ: “Người này là ai mà

-
1. Đại Chánh quyển 45. Quốc Dịch, quyển 39, “Tụng vii. Kệ. 7. Tương ứng Tỳ-kheo-ni”. Ấn Thuận, “Tụng viii. Tám chúng. 23. Tương ứng Tỳ-kheo-ni”, mười kinh: 1298-1307 (Đại Chánh: 1198-1207). Phật Quang, quyển 45. –Pāli, S. 5. 1. Ālavikā. Cf. Theri 57-59. Biệt dịch, N^o100(214).
 2. A-lạp-tỳ 阿騰毘. Pāli: Ālavikā bhikkhunī.
 3. An-đà lâm 安陀林. Pāli: Andhavana.

muốn khùng bố ta? Là người hay phi nhân? Hay là người gian
giảo?” Cô liền nghĩ đây ắt là ác ma muốn não loạn ta. Biết rõ rồi,
liền nói kệ:

*Đời có thể ra khỏi,
Ta tự biết sở đắc;
Này ác ma hèn hạ,
Người không biết đạo kia.
Như dao bén tác hại,
Ngũ dục cũng như vậy.
Như thân bị xẻo thịt,
Khổ thủ uẩn cũng vậy.
Như điều người vừa nói,
Người vui hưởng ngũ dục;
Người đó không thể vui.
Nơi đó đáng sợ hãi.
Lìa tất cả hỷ lạc,
Vứt bỏ mọi tối tăm;
Vì diệt tận tác chúng,
An trụ lìa các lậu.
Biết rõ người ác ma,
Hãy mau chóng tự diệt.*

Bấy giờ Ma Ba-tuần tự nghĩ: “Tỳ-kheo-ni A-lạp-tỳ này đã biết
rõ tâm ta.” Rồi buồn bã không vui, liền biến mất.

M